

Ünnep után

Eső billeg a lombok szövevényén.
Napok óta fogságban tart az ég,
nem hagyja, hogy kinyíljon
a dolgok színe, fénye.

Meg kell szoknom a változást, a romlást,
párák füstjét a zöldbe gyúlt hegyen,
távon tolongó felhők közönyét.

Meg kell szokni, hogy annyi
erőlködésem vízre íródik,
hogy nincs más jutalom, csak
a hosszú-ávfutó magánya.
Mert aki már nem társak közt,
nem is a pályán,
köröz csak mániák ellipszisében,
szükség szerint saját
fantom-hitébe ütközik.
Hisz egyre kevesebb
az emlékezni érző
tanú.

Töröljük hát le a táblát!

De egy kép folyton visszakéretődik:
apám-utóda bátyám,
harminchat év után először
a szülőfalum ünnepén.

Két vaskos karját föllendíti, mint
üdvözülésre ítelt pátriárka:

— Én nem hittem, hogy létezik ilyen...
Ekkora szeretet!

Orfeusz ámul

Mért éppen itt
a kerítés vasdárdái közül,
hol annyiszor eszembe jut
a kiszolgáltatottság
pokla:
a szélnyaggatta fák,
a dúlt kamasz,
ki megpróbált még vezetelni értem, —

mért éppen itt lépett elém
mosolya örvényével, akár
a jóvátétel angyala?

— Emlékszel a nevemre?

— Tudod, hogy jelek nélkül is
mennyien melletted vagyunk?

— Tudod, hogy számon tartják
hattérből hogy pendül a hangod?

— Azt hiszed, mások nem veszik észre,
hol a te igazad?

Mentünk a vasdárdáktól
a keresztút sarkáig, ott

dadogva,
minden választ
félbetőve
büccsüttem.

Ó csak állt:
bizalmak melegét
sugárzó Eurydike.

Elindultam.
Nem mertem visszanézni.